

96- Truyện Vị Trưởng Giả Thân Thể Bị Ghẻ Lở

Một thuở nọ, Đức Phật ngự trong khu lâm viên Kỳ-đà Cấp cô độc, thuộc nước Xá-vệ.

Bấy giờ, trong thành có một vị trưởng giả có vô lượng tài sản, vật báu, nhiều không thể tính kể được. Ông chọn con gái nhà giàu sang để cưới làm vợ, tấu trở âm nhạc để mua vui cho nàng.

Sau đó, vợ vị trưởng giả ấy mang thai, đủ mười tháng, nàng sinh được một bé trai, thân thể bị ghẻ lở, rất đau đớn, khổ sở. Đứa trẻ cứ mãi kêu khóc, không thôi. Khi đứa trẻ lớn lên, các mụn ghẻ vỡ ra máu mủ tuôn chảy, thường bị đau nhức, do đó đứa trẻ được đặt tên là Thân Hào (*Rên la*).

Cha mẹ thương xót, tuy cố công tìm các thứ thuốc để trị liệu cho con, nhưng bệnh không thể nào trị lành.

Thân Hào dần dần khôn lớn nghe mọi người nói:

–Ồ tinh xá Kỳ hoàn có một thầy thuốc giỏi, có khả năng trị dứt mọi căn bệnh.

Nghe vậy, Thân Hào lập tức tìm đến tinh xá Kỳ hoàn. Thấy Phật Thế Tôn Phật có ba mươi hai tướng tốt, tám mươi vẻ đẹp, ánh sáng chiếu soi như trăm ngàn mặt trời, Thân Hào rất vui mừng, bước đến đánh lễ dưới chân Phật, rồi lui lại ngồi sang một bên.

Đức Phật liền nói về cái khổ của năm ấm lấy lừng cho Thân Hào nghe, là mụn ghẻ, là ung nhọt, như mũi tên độc bắn thẳng vào tim, làm tổn thương và gây nguy hại cho con người. Cả năm ấm này đều là nguồn gốc của tất cả mọi căn bệnh.

Thân Hào nghe Phật dạy trong lòng ăn năn tự trách, rồi sám hối tội lỗi với Đức Thế Tôn. Khi ấy bệnh ghẻ liền lành, tâm chàng rất vui mừng và xin Phật xuất gia.

Đức Phật bèn gọi:

–Lành thay, Tỳ-kheo!

Tóc Thân Hào tự rơi rụng, thân mặc pháp phục, trở thành Sa-môn, siêng năng tu tập, chẳng bao lâu chứng đắc quả A-la-hán.

Các Tỳ-kheo thấy việc ấy, bèn bạch Phật:

–Bạch Đức Thế Tôn, Tỳ-kheo Thân Hào đời trước đã gây ra nghiệp ác gì, mà nay khi mới sinh ra thân thể đã có ghẻ lở, máu mủ lai láng, thật đáng kinh sợ; lại nhờ phước lành gì mà được xuất gia đắc đạo?

Đức Phật bảo các Tỳ-kheo:

–Các thầy hãy lắng nghe, Ta sẽ giải thích rõ. Thuở xưa, cách nay vô lượng kiếp, tại nước Ba-la-nại có hai vị trưởng giả, cả hai đều là người rất giàu có, tài sản của họ nhiều vô lượng. Nhân vì có sự bất hòa tranh chấp với nhau, nên một trưởng giả đã dâng lên vua một số lượng lớn châu báu.

Nhà vua nhận vật của trưởng giả, nhân đó trưởng giả này đối trước vua có lời gièm siểm: “Trưởng giả kia là người có ác tâm, thường ấp ủ âm mưu gian muốn hãm hại hạ thần. Mong đại vương nghe lời hạ thần trừng trị tên trưởng giả kia.”

Vua liền hứa khả, liền đến nhà bắt trưởng giả kia đem trói rồi đánh đập, làm cho trưởng giả kia đau đớn khổ sở không cùng, toàn thân đầy thương tích, máu chảy lai láng và đau đớn không thể nói hết.

Khi thôi bị hành hạ đánh đập, trưởng giả bèn tự nghĩ: “Có thân là có khổ; thân là nơi nhóm họp của mọi điều ác và nhiều tai họa. Thật đáng nhàm chán. Đối với vị trưởng giả kia ta đâu có oán thù gì lắm đến nỗi phải bị đánh đập hành hạ một cách ngang trái

đến như vậy”.

Nghĩ vậy rồi, sau đó vị trưởng giả liền vào chốn núi rừng, quán sát thấy: Các pháp hữu vi đều vô thường, nên ngộ sâu được lý Không, thành Bích-chi-phật, xem kẻ oán người thân đều bình đẳng.

Vị Bích-chi-phật nhớ lại trưởng giả kia đã gây ra sự khổ sở cho mình, đời sau chắc chắn phải đọa vào địa ngục, chịu nhiều đau khổ.

Bích-chi-phật nghĩ: “Vậy bây giờ Ta phải đến nhà trưởng giả, hiện các thứ thần biến cho ông ta thấy để giúp ông được khai ngộ.” Nghĩ xong, Bích-chi-phật liền đến trước nhà trưởng giả, thân vọt lên hư không, hiện mười tám thứ thần biến.

Trưởng giả thấy sự biến hóa nên sinh tâm khát ngưỡng, càng thêm kính tin đối với Bích-chi-phật. Trưởng giả bèn thỉnh Bích-chi-phật ngồi nghỉ, ông dọn bày các món ăn ngon để cúng dường và xin sám hối tội ngày trước với Bích-chi-phật.

Đức Phật bảo các Tỳ-kheo:

–Các thầy nên biết, người đã gièm siểm trưởng giả với vua để vua tra khảo đánh đập trưởng giả lúc bấy giờ, nay chính là Tỳ-kheo Thân Hòa.

Lúc ấy các Tỳ-kheo nghe lời Phật dạy, đều vui mừng thực hành.

M